

DOPIŠ
PRO
KRÁLE

TONKE
DRAGTOVÁ

Albatros

Dopis pro krále

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Tonke Dragtová
Dopis pro krále – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dopis
pro krále

Dopis pro krále

Tonke Dragtová

Přeložila Jana Irmannová-Pellarová

A l b a t r o s

Země krále Ynauvena

na západ od Velkých hor

Země krále Dagonauta

na východ od Velkých hor

Moře
zapadajícího
slunce

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Tato kniha vyšla s podporou
Nizozemského literárního fondu.

Rytíři krále Dagonauta

Toto je příběh z dávných dob, kdy ještě existovali rytíři. Odehrává se ve dvou královstvích: v Zemi krále Dagonauta na východ od Velkých hor a v Zemi krále Ynauvena na západ od Velkých hor. Podle králů se jmenují také hlavní města obou říší: Dagonautovo město a Ynauvenovo město. Bude řeč i o další zemi, ale o té teď ještě nic neprozradíme.

Náš příběh začíná v Zemi krále Dagonauta. Nejprve je však třeba, abyste něco věděli o něm a jeho rytířích. Opsala jsem proto pár úryvků z jedné staré, prastaré knihy.

„Náš král Dagonaut je mocný král. Jeho vládu si lid chválí jako moudrou a spravedlivou a jeho říše je velká a krásná. Jsou v ní pahorky i nížiny, úrodná pole, široké řeky a hluboké lesy. Na severu se tyčí hory a na západě ještě vyšší hory. Na jejich druhé straně leží Země krále Ynauvena, o které pěvci zpívají nádherné písně. Na východě a na jihu žádné hory nejsou. Odtud se někdy nepřátelé snaží do naší země vpadnout, nevražice na blahobyt, který u nás panuje. Ale nikdy se nikomu nepodařilo si tuto zem podrobit, neboť královi rytíři ji dobře stráží a statečně brání. Dobře se žije v zemi, kde je tak klidno a bezpečno.

Králi Dagonautovi slouží mnoho rytířů, chytrých a odvážných mužů. Pomáhají mu vládnout a udržovat v zemi pořádek. Mnozí z nich jsou velmi slavní. Kdo by neslyšel o rytíři Fartumarovi, o Tjurim Chrabrém nebo o Ristridinovi z Jihu, abychom jmenovali alespoň některé z nich?

Většině svých rytířů propůjčil král v léno půdu, kterou mají jeho jménem spravovat. Jsou také povinni přijít

ihned, jakmile je král povolá, aby mu pomohli silou svou i silou svých vojsk. Dále jsou zde rytíři, kteří žádnou půdu nemají. V první řadě jde o ty ještě příliš mladé, kteří se později stanou nástupci svých otců. Existují ovšem též rytíři, jejichž přáním není vlastnit pozemské statky: Potulní rytíři. Cestují po celé zemi a všude nabízejí své služby. Hlídkají hranice a někdy se vypraví i mimo říši, aby pak mohli králi vyprávět, co se tam děje.

Je mnoho rytířů v říši krále Dagonauta, a přece není snadné stát se jedním z nich. Neboť ten, kdo si přeje nosit rytířské ostruhy, musí prokázat, že je jich hoděn. Musí projít těžkou zkušební dobou: nejprve slouží jako panoš u některého ze zkušených rytířů a potom ještě rok v královském vojsku. Nejenže musí umět zacházet se zbraní a znát mnoho dalších věcí, ale navíc musí prokázat, že je věrný, čestný, statečný a vždy ochotný pomoci. Musí být rytířem v každém směru.

Jednou za čtyři roky, v létě, povolává si král Dagonaut všechny rytíře do svého města, kde zůstávají sedm dní. Vyprávějí mu, co všechno se děje v různých částech jeho říše a co oni sami vykonali.

A právě v tomto týdnu, o svatojanské noci, bývají mladíci, již jsou toho hodni, králem slavnostně pasováni na rytíře.

Je to velký den! Po slavnostním pasování se koná bohoslužba v katedrále a po ní hostina v paláci. Potom se vydá městem nádherný průvod, v němž jedou všichni rytíři v plné zbroji, se štíty a korouhvemi, mladí noví rytíři zcela vpředu. Lidé zblízka i zdáli přicházejí, aby je spatřili na vlastní oči. Nakonec se všude mohutně oslavuje, nejen v paláci, ale i ve městě. Na náměstí je pouť, hraje muzika a v ulicích se tancuje a zpívá. Nejprve v slunečním svitu a později při světle stovek loučí. Následující den svolá král své věrné k poradě a poprvé se jí smějí zúčastnit i noví rytíři. Další den se pořádá velký turnaj, který pro mnohé znamená

vyvrcholení celého týdne. Nikdy jindy člověk nevidí tolik nádhery a krásy, tolik odvahy a obratnosti pohromadě.

Ještě než však nastanou tyto slavnostní dny, procházejí mladíci svou poslední zkouškou. Dvacet čtyři hodin před pasováním na rytíře se musejí postit: nesmějí ani jíst, ani pít. A celou noc stráví na stráži v malé kapli za městskými hradbami. Tam leží jejich meče před oltářem a oni sami, oblečení do bílého roucha, klečí a v duchu se připravují na velký úkol, jenž je čeká. Zavazují se sami před sebou, že budou jako Dagonautovi rytíři věrně sloužit svému králi a své vlasti. Slibují sami sobě, že budou vždy čestní a ochotní pomoci a že budou bojovat na straně dobra.

Celou noc musejí bdít a přemýšlet a modlit se za sílu pro svůj úkol. Nesmějí ani spát, ani mluvit, ani naslouchat hlasům zvnějšku, aby je v sedm hodin ráno mohla vyzvednout družina rytířů a předvést před krále.“

Náš příběh začíná právě o takovéto noci, v malé kapli na vršku za Dagonautovým městem. Pět mladíků tu bdí po celou noc před svým pasováním na rytíře: Wilmo, Foldo, Jusipu, Arman a Tjuri. Tjuri je z nich nejmladší — je mu pouhých šestnáct let.

První díl

Úkol

1 Noční bdění v kapli

Tjuri klečel na kamenné podlaze kaple a zíral do bledého plamínku svíčky před sebou.

Kolik je asi hodin? Měl by vážně uvažovat o povinnostech, které ho jako budoucího rytíře čekají, ale myšlenky mu odbíhaly jinam. Někdy dokonce přestal myslet úplně. Rád by věděl, zda jeho přátelé cítí totéž.

Rozhlédl se kolem sebe, podíval se na Folda a Armana, na Wilma a Jusipa. Foldo a Wilmo také hleděli na svíčky, Arman si schoval obličej do dlaní. Jusipu seděl vzpřímeně a díval se upřeně vzhůru, ale najednou změnil pozici a podíval se Tjurimu přímo do obličeje. Chvíli na sebe hleděli. Tjuri nakonec otočil hlavu a zaměřil pohled znovu na svíce.

O čem asi Jusipu přemýšlí?

Wilmo se pohnul a podlaha mu pod botou zapraskala. Ostatní se všichni naráz otočili jeho směrem. Wilmo sklonil hlavu, jako by se styděl.

Je tu takové ticho, pomyslel si Tjuri o chvíli později. Takové ticho jsem ještě v životě nezažil. Slyším pouze náš dech a možná, kdybych naslouchal lépe, i tlukot vlastního srdce...

Pět mladíků spolu nesmělo mluvit, za celou noc nesměli říct ani slovo. A se světem venku také nesměli mít žádné spojení. Dokonce zamkli dveře kaple a otevřou je teprve zítra ráno v sedm hodin, až si pro ně přijedou rytíři krále Dagonauta.

Zítra ráno! Tjuri už před sebou viděl slavnostní průvod: rytíře na nádherně vystrojených koních, barevné štíty a vlající korouhve. Viděl i sám sebe, jak sedí na ohnivém koni, oděný v třpytivé zbroji s přilbicí s chocholem.

Rychle od sebe tento obraz zahnal. Nesmí myslet na vnější okázanosti spojené s rytířstvím, ale na své předsevzetí být věrným a čestným, statečným a vždy ochotným pomoci.

Světlo svíčky ho bodalo do očí. Podíval se k oltáři, kde leželo připraveno pět mečů. Nad nimi visely štíty a leskly se v mihotavém světle svíček.

Zítřka už budou dva rytíři, kteří ponесou stejný znak, pomyslel si, otec a já. Jeho otec se také jmenoval Tjuri a říkali mu Chrabrý. Jestlipak ani on teď nemůže spát a myslí na svého syna. Doufám, uvažoval Tjuri, že ze mě bude stejně dobrý rytíř, jako je on.

Za nějaký čas ho napadla nová myšlenka. Kdyby tak někdo nyní zaklepal na dveře, nesměli bychom mu otevřít. Vzpomněl si na příhodu, kterou mu vyprávěl rytíř Fartumar, když byl ještě Tjuri jeho panošem. Také on bděl noc před pasováním na rytíře v kapli. Tu najednou někdo prudce zabušil na dveře. Byl tam tehdy se třemi přáteli, ale žádný z nich neotevřel. Naštěstí, neboť se později ukázalo, že to byl králův služebník, který je chtěl jen vyzkoušet.

Tjuri znovu pohlédl na své druhy. Všichni stále seděli ve stejné pozici. Jistě už bylo po půlnoci a jeho svíčka pomalu dohořivala. Byla nejkratší ze všech. Možná to bylo tím, že seděl nejbliže okna. Táhlo tady, každou chvíli pocítil chladný závan vzduchu. Až má svíčka vyhoří, už žádnou novou nezapálím, rozhodl se. Zdálo se mu příjemnější sedět ve tmě, aby ho ostatní neviděli. Nebál se, že by usnul.

Spí snad Wilmo? Ne, teď se pohnul.

Nebdím tím správným způsobem, pomyslel si Tjuri. Sepjal ruce a oči upřel na meč, jenž smí použít jen pro obranu dobré věci. Opakoval si pro sebe slova, která následujícího dne řekne i králi Dagonautovi. „Slibuji, že vám budu jako rytíř věrně sloužit a stejně tak i vašim poddaným a každému, kdo mě požádá o pomoc. Slibuji...“

A vtom někdo zaklepal na dveře. Tiše, leč přesto slyšitelně. Pět mladíků zadrželo dech, ale zůstali nehnutě sedět.

Znovu někdo zaklepal.

Mladí muži se po sobě podívali, ale neřekli ani slovo a nepohnuli se.

Slyšeli, jak někdo bere za kliku. Poté se ozval zvuk kroků, které pomalu odeznívaly.

Zhluboka vydechli, všech pět najednou.

Teď se to stalo, napadlo Tjuriho. Bylo to zvláštní, ale měl pocit, jako by na to čekal po celou dobu svého bdění. Srdce mu bušilo tak hlasitě, až se obával, že ho ostatní také musejí slyšet. No tak, uklidni se, přesvědčoval sám sebe. Možná jde o cizince, který ani neví, že tu bdíme, nebo nás někdo chtěl potrápiti nebo vyzkoušet...

A přece napjatě poslouchal, jestli se ještě něco ozve. Jeho svíčka naposledy jasně vzplála a s tichým zasyknutím zhasla. Nyní seděl ve tmě.

Nevěděl, kolik času uběhlo, když nad hlavou zaslechl opět tichý zvuk. Jako by někdo škrábal nehty po okně!

A potom uslyšel hlas, tichý jako dech, který šeptal: „Ve jménu Božím, otevřete!“

2 Žádost neznámého

Tjuri se napřímil a podíval se k oknu. Nic neviděl, žádný stín, takže by si pomalu mohl myslet, že se mu vše jen zdálo. Kéž by tomu tak bylo! Stejně nemohl udělat, oč ho hlas prosil, i když zněl tak naléhavě. Skryl obličej do dlaní a snažil se z mysli zapudit všechny myšlenky.

Ale hlas se ozval znovu, velice zřetelně, přestože to vlastně nebyl víc než šepot: „Ve jménu Božím, otevřete!“

Zněl snad ještě naléhavěji než poprvé.

Tjuri se podíval po svých přátelích. Vypadali, jako by nic neslyšeli. Ale on to slyšel! „Ve jménu Božím, otevřete!“

Co teď? Dveře otevřít nesměl... Ale co když je venku člověk, který se dostal do zoufalé situace, uprchlík hledající útočiště na svaté půdě?

Poslouchal. Zase bylo chvíli ticho. Onen hlas mu však stále zněl v uších. Nikdy na něj už nedokáže zapomenout. Ach, proč se to muselo stát zrovna teď? A proč tu naléhavou prosbu musel slyšet právě on? Nesmí na ni odpovědět, ale nebude mít klid, dokud to přece jen neudělá.

Chvíli váhal, a potom se rozhodl. Potichu vstal, s obtížemi, neboť mu od dlouhého klečení na chladné zemi zdřevěněly nohy. Začal se sunout ke dveřím, šátraje přitom podél stěny. Každou chvíli se ohlédl na své přátele. Měl pocit, že si ničeho nevšimli — nebo možná ano, Arman se podíval jeho směrem. Ale Arman by ho nikdy nezradil.

Trvalo snad celou věčnost, než se dostal k přednímu portálu. Ještě jednou v rychlosti pohlédl za sebe: na své přátele, na oltář a štíty nad ním, na světlo čtyř svíček, na temné stíny okolo nich mezi sloupy a klenbovím. Potom se malým předním portálem rozběhl ke dveřím a ruku položil na velký klíč.

Jestliže otevřu, pomyslel si, poruším pravidla. A zítra mě už nebudou moci pasovat na rytíře.

Otočil klíčem, maličko pootevřel dveře, jen na malou škvíрку, a vykoukl ven.

Na prahu stál cizí muž, zahalený do široké mnišské kutny s kapucí staženou přes obličej. Rysy jeho obličejce nedokázal Tjuri rozpoznat, na to byla příliš velká tma. Pootevřel dveře trochu víc a mlčky čekal, až ten druhý něco řekne.

„Děkuji vám,“ zašeptal neznámý.

Tjuri mlčel.

Neznámý okamžik váhal a potom řekl, stále šeptaje: „Žádám vás o pomoc. Je to otázka života a smrti!“ Když

Tjuri neodpovídal, pokračoval: „Pomůžete mi?... Pomůžete mi?“ opakoval. „Proboha, proč nic neříkáte?“

„Jak vám mohu pomoci?“ zašeptal Tjuri. „Proč jste sem přišel? Nevíte, že mám být zítra pasován na rytíře a že nesmím s nikým mluvit?“

„To vím,“ odpověděl neznámý. „Proto jdu právě sem.“

„Raději jste měl jít někam jinam,“ šeptal Tjuri nazlobeně. „Teď jsem porušil pravidla, a zítra nezískám rytířské ostruhy.“

„Naopak, rytířské ostruhy si zasloužíte právem,“ opáčil neznámý. „Správný rytíř musí přece pomoci, když ho o to žádají. Pojdte ven, povím vám, co pro mě musíte udělat. Rychle, rychle, nemáme mnoho času!“

Ale co, pomyslel si Tjuri, stejně jsem už promluvil a otevřel dveře — proč bych tedy nemohl také vyjít z kaple?

Neznámý ho vzal za ruku a vedl ho za sebou podél vnější zdi kaple. Jeho ruka byla kostnatá a vrásčitá, ruka starého člověka. I jeho hlas zní staře, uvědomil si Tjuri. Kdo to může být?

Neznámý se zastavil u malého výklenku. „Tady se schováme,“ zašeptal, „a budeme mluvit potichu, aby nás nikdo nemohl slyšet.“ Když stáli vevnitř, pustil Tjuriho ruku a zeptal se: „Jak se jmenujete?“

„Tjuri,“ odpověděl chlapec.

„Ach, Tjuri, tobě budu moci důvěřovat.“

„Co ode mne chcete?“ chtěl vědět Tjuri.

Neznámý se k němu naklonil a zašeptal: „Mám tady jeden dopis, velice důležitý dopis. Mohu říct, že na něm záleží osud celého království. Dopis pro krále Ynauvena.“

Král Ynauven! Tjuri už o něm slyšel. Kraloval v zemi na západ od Velkých hor a mluvilo se o něm jako o vznešeném a spravedlivém panovníkovi.

„Král Ynauven musí dostat tento dopis,“ řekl neznámý. „Co nejrychleji.“

„Snad po mně nechcete...“ začal Tjuri nevěřičně.

„Ten, kdo má dopis doručit, je Černý rytíř s bílým štítem,“ skočil mu neznámý do řeči. „V tomto okamžiku se nachází v krčmě Jikarvara v lese. Po tobě chci, abys mu dopis zanesl. Já sám to udělat nemohu. Jsem starý a pronásledují mě nepřátelé.“

„Proč nepožádáte někoho jiného,“ navrhl Tjuri. „Město je plné rytířů. Je jich mezi nimi hodně, kterým můžete důvěřovat.“

„Žádného z těch rytířů nemohu požádat,“ odpověděl neznámý. „Jsou příliš nápadní. Copak jsem ti neřekl, že všude číhají nepřátelé? Po celém městě slídí zvědové a doufají, že se dopisu zmocní. Ne, žádného slavného rytíře nemohu potřebovat. Musí to být někdo neznámý, nenápadný. Ale na druhé straně k němu musím mít důvěru, abych mu mohl dopis svěřit. Hledám někoho, kdo je, a zároveň není rytíř! A ty jsi ten pravý. Tebe shledali hodným rytířských ostruh, ale jsi také mladý a ještě se o tobě neví.“

Proti tomu nemohl Tjuri nic namítnout. Znovu se snažil rozeznat rysy v obličeji neznámého, ale nepovedlo se mu to. „Je ten dopis opravdu důležitý?“ zeptal se nakonec.

„Nepředstavitelně důležitý!“ odpověděl šeptem neznámý. „Pojď, dál už neváhej,“ pokračoval chvějícím se hlasem. „Ztrácíš tak příliš mnoho času! Nedaleko odtud za kaplí se pase na louce kůň. Když si ho vezmeš, můžeš být za tři hodiny u krčmy. Pojedeš-li rychle, budeš tam ještě dříve. Teď je přibližně čtvrt na dvě. Můžeš být v sedm hodin zpátky, až si pro tebe přijdou, abys předstoupil před krále Dagonauta. Prosím udělej, oč tě žádám.“

Tjuri cítil, že nemůže odmítnout. Pravidla, kterými se měli řídit nastávající rytíři, byla důležitá, ale tato žádost o pomoc byla ještě důležitější.

„Udělám to,“ řekl. „Dejte mi dopis a řekněte mi, jak se ke krčmě dostanu.“

„Děkuji,“ oddechl si neznámý a rychle pokračoval, „krčma se jmenuje Jikarvara. Víš, kde je lovecká chata krále Dagonauta? Za ní vede severozápadním směrem úzká cesta. Jeď po ní, až se dostaneš k otevřené lesní mýtině. Z ní se rozcházejí dvě stezky. Vydej se po levé stezce a ta tě ke krčmě sama dovede. Co se dopisu týče, slib mi na svou rytířskou čest, že ho budeš opatrovat jako vlastní život a nedáš ho nikomu jinému než Černému rytíři s bílým štítem.“

„Ještě nejsem rytíř, ale kdybych jím byl, slíbil bych vám to na svou rytířskou čest.“

„Dobrá. Kdyby ti dopis chtěl někdo násilím vzít, musíš ho zničit, ale ne dříve, než to bude skutečně nutné. Chápeš?“

„Chápu,“ řekl Tjuri.

„A dobře si zapamatuj: až přijdeš k Černému rytíři s bílým štítem, musíš se ho zeptat: ‚Proč je váš štít bílý?‘ On ti odpoví: ‚Protože bílá skrývá všechny barvy.‘ Potom se zeptá on tebe: ‚Odkud přicházíš?‘ Na to musíš odpovědět: ‚Přicházím zdaleka.‘ Teprve poté mu smíš dopis předat.“

„Heslo,“ zamumlal si Tjuri pro sebe.

„Správně, heslo. Je ti jasné, co máš udělat?“

„Ano, pane,“ přitakal Tjuri. Dejte mi prosím ten dopis.“

„Ještě jedna věc,“ dodal neznámý. „Buď opatrný. Dávej dobrý pozor, jestli tě někdo nepronásleduje. Tady máš dopis. Postarej se o něj dobře.“

Tjuri si dopis vzal. Byl plochý a nijak velký a Tjuri cítil, že je opatřen několika pečetěmi. Opatrně ho schoval na prsou za košilí.

„Neztratíš ho?“ staral se neznámý.

„Ne,“ uklidňoval ho Tjuri, „zde je na bezpečném místě.“

Neznámý ho uchopil za obě ruce a stiskl je. „Běž,“ řekl, „Bůh ti žehnej!“ Pak chlapcovy ruce pustil, otočil se a odcházel. Za chvíli už po něm nebylo ani stopy.

Tjuri okamžik počkal a potom se tiše a rychle vydal na druhou stranu. Ještě se otočil k matně osvětleným

oknům kaple, kde jeho přátelé bděli před oltářem.
Do toho, řekl sám sobě, musím si pospíšet.

A vydal se hledat louku, kde na něho měl čekat kůň.

3 Cesta do krčmy

Byla krásná letní noc a na nebi zářilo mnoho hvězd. Za kaplí Tjuri skutečně našel koně. Byl připoután k ohradě a neměl uzdu ani sedlo.

Naštěstí jsem už jezdil na neosedlaném koni, pomyslel si Tjuri, zatímco se snažil třesoucími se prsty rozvázat provaz. Litoval, že u sebe nemá nůž, protože na provaze bylo uvázáno mnoho uzlů. Neměl s sebou vůbec žádné zbraně, ty ležely v kapli.

Kůň zlehka zařehotal, ale v tichu se to rozléhalo velmi hlasitě. Tjuri se rozhlédl kolem sebe. Když si jeho oči poněkud zvykly na tmu, uviděl nedaleko nějaké stavení — pravděpodobně statek, k němuž louka patřila.

Konečně se mu podařilo provaz povolit.

„Pojď,“ zašeptal koni. „Pojed' se mnou.“

Zvíře znovu zařehotalo. U statku se rozštěkal pes a za pár okamžiků se i rozsvítilo světlo. Tjuri se vyšvihl na koně a zamlaskal. „Jeď!“ Zvíře se jen pomalu dalo do pohybu.

„Hej!“ ozval se najednou hrubý hlas. „Kdo je tam?“

Tjuriho ani nenapadlo, aby odpovídal.

Pes štěkal hlasitě a divoce a ze statku vyběhl nějaký muž s lucernou v ruce. „Zloděj!“ křičel. „Stůj! Jane, Martine, rychle sem! Zloděj mi ujíždí s koněm!“

Tjuri se lekl. Krást, to opravdu nechtěl! Ale nesměl ztrácet čas. Předklonil se a pobídl koně k rychlejšímu běhu. Zvíře poslechlo a dalo se do cvalu.

„Rychleji!“ popoháněl ho Tjuri vzrušeně. „Rychleji!“

Za ním se ozývaly zmatené zvuky: křik, nadávky a zběsilé štěkání. Kuň se polekal, sklopil uši dozadu a běžel s větrem o závod.

Mrzí mě, že jsem si musel vypůjčit vašeho koně, omlouval se Tjuri v duchu hospodáři, kterého ještě stále slyšel křičet. Neukradl jsem ho. Brzy vám ho vrátím.

Když se po chvílce ohlédl, ležel statek už daleko vzadu a po pronásledovatelích nebylo vidu ani slechu. Navzdory tomu jel dál stále stejně rychle.

Pro sebe si říkal, že ho neznámý mohl upozornit, že kuň patří někomu jinému. Zdálo se, že dopis je skutečně velice důležitý a nadto nesmírně tajemný. Trochu koně podržel a sáhl si za košili, aby se přesvědčil, zda má ten drahocenný dokument ještě stále u sebe. Ano, pořád byl na svém místě. Pozorně se rozhlédl kolem sebe, protože se rozpomněl, že neznámý mluvil o nepřátelích, kteří všude číhají. Neviděl však nikoho. Upřeně se zadíval směrem k městu. Bylo skoro celé temné. Potom pohlédl krátce ke kapli, která se maličká bělala ve tmě na kopci.

Pak se rozjel směrem k lesu.

Les nebyl od Dagonautova města nijak daleko. Byl velice rozlehlý a nacházela se v něm místa, kam ještě lidská noha nevkročila. Cestu k lovecké chatě ovšem Tjuri znal dobře. Několikrát se už zúčastnil lovu jako člen doprovodu krále Dagonauta.

Tma se v lese zdála ještě černější, ale cesta byla široká, takže mohl stále udržovat rychlé tempo. Čas od času však koně na okamžik zastavil, aby se dobře rozhlédl kolem. Neviděl nikoho, a přesto měl pocit, že je les obydlen neviditelnými bytostmi, které ho pozorují a špehují a jsou stále připraveny k útoku...

K chatě ale dojel, aniž by se cestou něco přihodilo. Bez obtíží našel stezku, o níž mluvil neznámý. Byla úzká a klikatá, a tak byl nucen jet pomaleji.

Doufám, že dorazím včas, říkal si Tjuri pro sebe. Raději si ani nepředstavovat, že bych nebyl v kapli, až si pro nás ráno královi rytíři přijedou! Ale neznámý říkal, že do krčmy dojedu za tři hodiny.

Premýšlel o Černém rytíři s bílým štítem, kterému měl dopis předat. Nikdy předtím o něm neslyšel. Kdo je to? Odkud pochází? Král Dagonaut neměl žádného rytíře s takovou zbrojí — pravděpodobně tedy slouží králi Ynauvenovi. Proč je ale tady, tak daleko od své země, zůstávalo pro Tjuriho hádankou. Vzpomněl si na příběhy o poutnících z jihu, kteří se setkali s rytíři krále Ynauvena. Putovali někdy po Velké jižní cestě do Evílanu, nehostinné země na druhém břehu Šedé řeky. Panoval tam jeden z Ynauvenových synů.

Tjuri by rád věděl, jak dlouho už je na cestě. Hodinu? Musí tedy být asi čtvrt na tři. Možná ještě víc. Zdálo se mu, že už je to hrozně dlouho, co klečel v kapli a uslyšel hlas, jenž ho prosil, aby otevřel...

Terén se pozvolna začal vlnit, cesta vedla někdy do kopce, potom zase z kopce. Vypadalo to, že kůň vidí lépe než Tjuri. Kráčel vpřed bez zaváhání.

Les byl v noci tichý... nebylo to však takové ticho jako v kapli. Tjuri slyšel podivné tiché zvuky, snad zvířecí. Šumění listů a koňské kroky a praskání suchých větviček, jak se lámaly, když o ně zavadil. Něco mu vlétlo do obličeje. Velmi se polekal, ale byl to samozřejmě jen noční motýl nebo jiný hmyz.

Cesta opět vedla do kopce a zdálo se, že světla je víc. Nerostlo tu tolik stromů. Teď se určitě blížím k tomu otevřenému místu, pomyslel si.

Za chvíli dojel k mýtině, kde nestál ani jediný strom. Muselo to být místo, o němž mluvil neznámý. Tady odbočit vlevo.

Jel přes mýtinu, když najednou zaslechl něco, co nepřipomínalo žádný ze zvuků, které až doposud slyšel. Řehtání a dusot koňských podkov!

Dokázal přehlédnout kus lesa, a když se dobře podíval, rozeznal v dálce temné postavy a blyštící se zbraně. Lesem se rychle pohyboval průvod jezdců.

Tjuri se stáhl pod stromy a kladl si otázku, kdo ti jezdcí asi jsou a co tady v lese uprostřed noci dělají. Po nějakém čase se opět odvážil vyjet na mýtinu. Už nikoho neviděl ani neslyšel, jako by se mu všechno jen zdálo. Dlouho neváhal a odbočil doleva na stezku vedoucí dolů z kopce.

Tedy, stezka bych tomu neříkal, myslel si, když jel dále. Je to spíš prošlapaná stopa, víc ne. A nazlobeně si vzdychl, protože teď musel jet ještě pomaleji. O kousek dál musel dokonce slézt z koně, vzít ho za uzdu a jít vedle něj. Rukama před sebou hledal cestu a neustále se bál, že zabloudí. Větvičky ho šlehalý do obličeje a nohy mu zvlhly od zarosené vysoké trávy.

Kolik tak asi může být hodin? napadalo ho zas a znovu. Jestli to takhle půjde dál, včas se zpátky rozhodně nedostanu!

Mezitím začalo svítat a tu a tam se ozývalo štěbetání ptáků.

Ulehčeně si oddechl, když se cesta konečně zlepšila natolik, že mohl opět nasednout na koně.

V šedém okamžiku těsně před svítáním dorazil na druhou mýtinu. Tam stálo malé dřevěné stavení — krčma Jikarvara.

4 Krčma Jikarvara

Tjuri seskočil z koně a přivázal ho ke stromu. Pak se rychle vydal ke krčmě. Byla tichá a temná, všechna okna i dveře zavřené. Chlapec několikrát zabouchal klepadlem na hlavní vchod. Ozvaly se silné dunivé rány, které by probudily i mrtvého. Zevnitř krčmy se však neozval ani hlásek. Zalomcoval klikou. Dveře byly zamčené. Netrpělivě uhodil ještě jednou klepadlem. Teď se v prvním patře otevřelo okno. Z něho se vyklonil muž v čepičce na spaní a ospalým hlasem se zeptal, co si Tjuri přeje.

„Je to krčma Jikarvara?“ zeptal se hoch.

„Ano, to je,“ odpověděl muž nevrle. „A kvůli tomu jsi mě vzbudil, a možná i mé hosty? Dnes v noci jsme mnoho klidu neměli!“

„Vy jste krčmář?“ ptal se dál Tjuri. „Chtěl bych s jedním z vašich hostů mluvit.“

„Uprostřed noci?“ rozzlobil se muž.

„Tak to by nešlo! Vrať se ráno.“

„Je to důležité!“ naléhal Tjuri.

„Prosím vás..., nezavírejte okno.“

Muž se znovu vyklonil. „Kdo jsi?“ zeptal se, „a s kým chceš mluvit?“

„Kdo jsem, na tom nezáleží,“ zašeptal Tjuri.

„Hledám Černého rytíře s bílým štítem.“

Muž ze sebe vyrazil podivný zvuk. Tjuri nedokázal určit, zda to znělo rozzlobeně, nebo překvapeně.

V každém případě se z mužova hlasu zcela vytratila ospalost, když mu řekl: „Počkej chvíli, sejdu dolů.“

Hlava zmizela a nedlouho poté uslyšel Tjuri harašení závory, kterou někdo odsunoval stranou.

Dveře se otevřely a muž se objevil na prahu. Byl v noční košili a v ruce držel hořící svíčku.

„Tak,“ pronesl, zatímco si Tjuriho prohlížel od hlavy k patě. „Já jsem jikarvarský krčmář. A teď mi pěkně pověz, proč jsi mě vzbudil.“

„Přišel jsem za Černým rytířem s bílým štítem,“ odpověděl Tjuri. „Musím s ním okamžitě mluvit.“

„To už je dnes v noci podruhé,“ řekl na to krčmář. „Ale okamžitě s ním mluvit nemůžeš.“

„Můžete ho přece vzbudit!“ naléhal Tjuri.

„To nepůjde,“ trval na svém krčmář. „Černý rytíř s bílým štítem tu není. Odešel už dříve v noci.“

Tjuri se lekl. „Ne,“ vyrazil ze sebe, „to není možné!“

„Proč by to nebylo možné?“ řekl krčmář klidně.

„Kam odešel?“ vyptával se Tjuri nešťastně.

„Kdybych to věděl, řekl bych ti to,“ odpověděl muž. „Ale já nic nevím.“ Zdálo se, že si všiml chlapcova úleku, protože dodal: „Myslím, že se sem vrátí, alespoň jestli je skutečně tak dobrý rytíř, jak vypadá. Ty přicházíš za ním, že? Ne od něj.“

„Za ním,“ přisvědčil Tjuri.

„Co mu chceš?“

„To vám nemohu povědět,“ bránil se Tjuri.

„Ale spěchá to. Víte, kdy se vrátí?“

„Kdybych to věděl, řekl bych ti to,“ zopakoval krčmář, „ale ani to nevím. Nevím o tom rytíři vůbec nic. Je to podivná historka.“ Škrábal se na hlavě tak usilovně, až mu spadla čapka.

„Ale vy přece musíte něco vědět!“ nenechal se chlapec odbýt. „Kdy odešel a proč? A jakým směrem odjel?“

„To je moc otázek najednou,“ ohradil se krčmář. Namáhavě se sehnul a zvedl spadlou čepici. „Pojď dovnitř do šenkovny,“ řekl potom. „Nemám rád vlhký ranní chlad. Není dobrý pro moje ztuhlé kosti.“

V šenkovně postavil svíčku na stůl a znovu si nasadil čepičku na spaní. Tjuri vstoupil za ním a netrpělivě se zeptal: „Kam Černý rytíř s bílým štítem odešel?“

„Přijel včera ráno,“ vyprávěl krčmář. „Podivný host — ne, že bych pochyboval, že je statečný rytíř, to ne. Naopak, udělal na mě veliký dojem. Byl úplně sám, neměl s sebou dokonce ani žádného panoše. Měl na sobě černočerné brnění. Jen štít, co měl v ruce, byl bílý jako padlý sníh. Černé hledí měl sklopené a nezvedl ho, ani když mě žádal o pokoj, ani když vešel dovnitř.“

Pokoj samozřejmě dostal a později jsem mu tam odnesl jídlo, neboť mě o to prosil. Myslel jsem si, že uvidím jeho obličej, ale zmýlil jsem se. Brnění měl rozepjaté a přilbu sejmoutou, ale teď měl přes obličej černou hedvábnou masku, skrze niž jsem mu viděl jen oči. Podivné, že? Určitě dal nějaký slib nebo něco takového. Víš o tom něco?“

„Kam odešel?“ zopakoval svou otázku Tjuri.

Zdálo se, že se krčmář zlobí, ale nakonec přece jen odpověděl. „Právě jsem ti to chtěl vyprávět,“ ohradil se. „Asi tak ve dvě hodiny — ležel jsem už dávno v posteli — někdo prudce zabušil na dveře. Podíval jsem se z okna a uviděl jsem dole stát ještě jednoho černého rytíře! ‚Vpusť mě dovnitř!‘ křikl. ‚Zdržuje se tady Černý rytíř s bílým štítem?‘ — ‚Ano,‘ přiznal jsem, ‚ale už je poněkud pozdě...‘ — ‚Otevři dveře!‘ rozkřikl se rytíř, ‚nebo je vyvrátím!‘

Seběhl jsem rychle dolů a dveře otevřel. Rytíř stanul přede mnou. I on byl oblečen v černé zbroji, ale jeho štít byl rudý jako krev. Zeptal se mě nerudně: ‚Kde je Černý rytíř s bílým štítem?‘ — ‚Spí,‘ řekl jsem. — ‚Tak ho vzbud!‘ přikázal. ‚Musím s ním mluvit. A pospěš si!‘

Upřímně řečeno jsem se trochu vyděsil, proto jsem pospíchal, abych jeho přání splnil. Ale dříve než jsem došel k pokoji svého hosta, on už scházel po schodech. Byl zcela oblečený, měl na sobě černou zbroj a přilbici se spuštěným hledím. Měl s sebou všechny své zbraně a bílý štít mu visel u boku. Sešel dolů a vstoupil do šenkovny. Černý rytíř s rudým štítem mu vyšel v ústrety a tak proti sobě zůstali

stát. Rytíř s rudým štítem si stáhl rukavici a hodil ji tomu druhému k nohám. Rytíř s bílým štítem ji zdvihl a zeptal se: ‚Kdy?‘ — ‚Teď!‘ odpověděl Rytíř s rudým štítem.“

Krčmář se na chvíli odmlčel, aby nabral dech, a dodal: „Potom společně vyšli ze šenkovny, aniž by řekli jediné slovo, a za pár minut odjeli oba do lesa.“

„Aby se utkali v souboji,“ řekl Tjuri.

„Ano, také si to myslím,“ přitakal krčmář. „A do této chvíle se žádný z nich nevrátil.“

„Odešli tedy ve dvě hodiny?“ pátral Tjuri. „Kolik je teď?“

„Asi půl páté, řekl bych,“ odvětil krčmář.

„Už se rozednívá.“

„Na kterou stranu jeli?“ chtěl ještě vědět Tjuri.

Krčmář s ním vyšel ven a ukázal mu směr.

„Nevím ale, kam až chtěli dorazit,“ dodal.

„Pokusím se sledovat jejich stopy,“ řekl Tjuri už ve spěchu. „Děkuju vám.“ A dříve než mohl krčmář něco odpovědět nebo se zeptat, rozběhl se ke svému koni, vyhoupl se na něj a byl pryč.

5 Černý rytíř s bílým štítem

Na východě už mělo nebe růžovou a oranžovou barvu — za chvíli vyjde slunce. Ptáci cvrlikali, čiríkali, zpívali a štěbetali vesele, jako by měli radost z krásného dne, který právě začínal. Tjuri radost neměl. Zlobil se, protože už bylo tak pozdě, a on ještě zdaleka nesplnil svůj úkol. Jak by mohl být včas zpátky v kapli? Přesto dál pokračoval v cestě po stopě, kterou po sobě zanechali dva černí rytíři. Když jednou slíbil, že dopis doručí, nechtěl slib porušit. To mu ovšem nebránilo, aby v myšlenkách neustále nemrmlal. Proklínal Černého rytíře s rudým štítem za to, že vyzval na souboj Černého

rytíře s bílým štítem, a na toho se zase zlobil, protože výzvu přijal. A proklínal je oba dva, neboť po sobě nenechali žádnou jasnou stopu, protože nejeli po stezce, ale napříč lesem.

Už je určitě pět hodin, myslel si Tjuri. Je úplné světlo. Proboha, kam jen jeli?

Představoval si překvapení Dagonautových rytířů, když ho v sedm hodin nenajdou v kapli. Co si asi pomyslí král, rodiče, přátelé a všichni ostatní, až se dozvědí, že v noci před svým pasováním na rytíře utekl? V duchu si znovu připomněl slova neznámého a s povzdechem došel k názoru, že nemohl jednat jinak. Poté se s úlekem vrátil do skutečnosti a zjistil, že ztratil stopu.

Dojel na nějakou mýtinu, jejíž písčitá půda byla zcela rozrytá a pokrytá stopami! Které z nich však patřily oběma rytířům?

Pozorně se rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, jako by tudy projela celá skupina jezdců. Možná to byli titíž, které dnes v noci už jednou viděl. Hnali se napříč lesem a podupali a polámali přitom mnoho rostlin a větví. Stopu obou rytířů však už nenašel. Nakonec se vydal směrem, odkud přijeli jezdci. Ti za sebou zanechali jasně zřetelnou stezku. Jak tak jel, uvažoval, zda jezdci měli něco společného s černými rytíři. Ačkoliv už bylo světlo, měl najednou daleko větší strach, než kdy uplynulé noci pocítil...

Po chvíli něco uslyšel — tiché, znepokojené zaržání. Za pár okamžiků spatřil koně uvázaného u stromu. Byl to nádherný vraník s jednoduchým sedlem. Podíval se na Tjuriho smutnými černými očima a znovu zaržal.

Tjuri ho pohladil po hlavě a zašeptal: „Čekej klidně, podívám se, kde je tvůj pán. Myslím, že bude někde nablízku. Je to tak?“

Popojel kousek dál a vtom uviděl mezi stromy něco ležet v zelené trávě. Bylo to černé a bílé a rudé... Dech se mu v hrdle zatajil, ale přesto seskočil rychle z koně a běžel tam.

Na zemi ležel člověk v černé poškozené a proděravělé zbroji. Bílý byl štít ležící vedle něho. Rudá byla krev. Tjuri našel Černého rytíře s bílým štítem, ten však byl zraněný..., nebo mrtvý.

Poklekl k rytíři, aby se přesvědčil. Těžce zraněný byl v každém případě, ale ještě dýchal. Přílbici neměl, jeho obličej ale stále zakrývala černá maska. Tjuri na něj zíral a chvěl se po celém těle. Pak se vzmužil. Musí něco udělat, musí se podívat, v jakém stavu zraněný je, musí ho obvázat.

Rytíř se pohnul a zašeptal: „Kdo je tu?“

Tjuri se k němu naklonil. „Zůstaňte klidně ležet, pane,“ řekl. „Pomůžu vám. Kde vás to bolí?“

Všiml si, že se na něj rytíř skrz masku podíval. „Neznám tě,“ řekl po chvíli slabým hlasem, „ale jsem rád, že mě někdo našel dřív, než zemřu. O mé rány se nestarej, s tím už se nedá nic dělat.“

„To neříkejte,“ odporoval Tjuri a opatrně se snažil povolit brnění.

„Nenamáhej se,“ šeptal rytíř. „Vím, že umírám.“

Tjuri se obával, že má rytíř pravdu. Přesto neustával ve svých snahách ulehčit zraněnému utrpení. Utrhl si kus haleny a tím obvázal rány, jak jen nejlépe dovedl.

„Děkuji,“ hlesl rytíř po nějakém čase.

„Kdo jsi a jak ses sem dostal?“

„Jmenuji se Tjuri,“ odpověděl mládenec. „Mám přinést vodu? Třeba byste se chtěl napít.“

„Není třeba,“ řekl ztěžka rytíř. „Tjuri... to jméno znám. Jsi příbuzný s Tjurim Chrabrým?“

„To je můj otec,“ vysvětlil Tjuri.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se znovu rytíř.

„Já... přišel jsem za vámi..., je mi moc líto, že...“

„Přišel jsi za mnou?“ vpadl mu rytíř do řeči. „Přišel jsi za mnou? Bohudíky, pak tedy snad ještě není pozdě...“

Pohlédl na Tjuriho očima, které svítily i skrz černou masku, a zeptal se: „Máš něco pro mě?“

„Ano, pane,“ přitakal Tjuri, „dopis.“

„Věděl jsem, že můj panoš najde posla,“ oddechl si rytíř. „Počkej,“ zadržel Tjuriho, když chtěl dopis vytáhnout. „Neměl ses mě na něco zeptat?“

Tjuri si najednou uvědomil, že měl říct heslo:

„Proč... proč je váš štít bílý?“ zajíkl se.

„Protože bílá skrývá všechny barvy,“ odpověděl rytíř. Jeho hlas zněl pojednou mnohem silněji. Byl to hlas, který v Tjurim vzbuzoval velkou důvěru. Pak se zeptal rytíř: „Odkud přicházíš?“

„Přicházím zdaleka,“ odpověděl správně Tjuri.

„Teď mi ukaž dopis,“ nařídil rytíř. „Ne, počkej, přesvědč se, jestli nás někdo nepozoruje.“

Tjuri se rozhlédl. „Nikdo tu není,“ ujistil rytíře, „jen naši koně.“ Vytáhl dopis a ukázal ho rytíři. „Ach, pane,“ vyhrkl najednou, „je mi tak líto, že jste byl v souboji poražen!“

„Souboj?“ řekl rozhořčeně zraněný, „k žádnému souboji nedošlo! Mne ještě nikdy nikdo v souboji neporazil. Černý rytíř s rudým štítem mě vlákal do pasti. Jeho rudí jezdci mě zaskočili ze zálohy a napadli ve velké přesile.“

„Ohavnost!“ zamumlal Tjuri rozhořčeně.

„Ale to, co hledali, nenašli,“ pokračoval rytíř. „Oni nechtěli pouze zahubit mne, ale také zničit dopis, který jsi mi právě ukázal! Zase ho dobře schovej — potom ti povím, co s ním máš udělat... Ale nejdříve mi, Tjuri, řekni, jak to, že za mnou s dopisem přicházíš právě ty.“

Tjuri mu všechno vyprávěl.

„Dobře,“ zašeptal rytíř a na okamžik se odmlčel. „Nedívej se tak ustaraně,“ řekl posléze přátelsky. Tjuri cítil, že se pod maskou usmívá, a přál si rytířův obličej spatřit.

„Poslyš,“ začal mu vysvětlovat rytíř. „Nemohu mluvit dlouho, protože mi už nezbývá mnoho času... Tento dopis

je pro krále Ynauvena a má skutečně obrovský význam. Teď, když už ho nemohu doručit já, musíš to udělat ty!“

„Já...?“ vydechl Tjuri.

„Ano, neznám nikoho jiného, kdo by to dokázal. Důvěřuju ti. Musíš ihned vyrazit na cestu. Už nesmíme ztrácet čas. Budeš cestovat na západ. Nejprve lesem a potom podél Modré řeky, až dorazíš k jejím pramenům. Tam žije poustevník, Menaures... Vezmi si prsten z mé ruky. Když ho poustevníkovi ukážeš, bude vědět, že jsem tě poslal já. Pomůže ti přejít přes hory, protože to bys sám nesvedl. Na druhé straně hor už tě cesta povede sama...“ Rytíř pozdvihl ruku a řekl: „Tady, vezmi si můj prsten... Vím, že toho chci po tobě hodně, ale v tomto okamžiku jsi pro tento úkol tím nejpovolanějším.“

Tjuri opatrně stáhl prsten z rytířova prstu. „Rád bych splnil vaše přání,“ pochyboval ještě, „ale nevím...“

„Musíš to udělat,“ nenechal ho rytíř domluvit. „Nechci ti však tajit, že tvůj úkol bude velice těžký. Už víš, že nepřátelé se chtějí dopisu zmocnit. Bude ti hrozit mnoho nebezpečí. Proto musíš své poslání udržovat v tajnosti. Nikomu nic neříkej. A dopis odevzdej pouze králi Ynauvenovi.“

„Co... co v dopise stojí?“ zajímal se Tjuri, zatímco si pomalu navlékal prsten na prst.

„To je tajemství,“ odvětil rytíř. „Dopis nesmíš otevřít. Pouze pokud by hrozilo nebezpečí, že ti ho někdo vezme, musíš si obsah přečíst, abys mohl poselství doručit ústně. Dopis samotný pak musíš samozřejmě zničit. Ale to smíš udělat jen v okamžiku nejvyšší nouze.“ Zase se na chvíli odmlčel a pak se mnohem slabším hlasem zeptal: „Doručíš ten dopis?“

„Ano, pane,“ řekl Tjuri.

„Přísahaj mi na svou rytířskou čest,“ zašeptal rytíř.

„Přísahám na svou rytířskou čest,“ vyhověl mu Tjuri. „Jenom ještě nejsem rytířem,“ dodal poctivě.

„Tím se jistě staneš,“ řekl rytíř. „A teď mi prosím sejmi masku... Smrti člověk vždy musí hledět vstříc s otevřeným hledím.“

Třesoucíma se rukama Tjuri udělal, oč ho rytíř požádal. Když uviděl klidnou, vznešenou rytířovu tvář, zasáhlo ho to tak hluboce, že uchopil jeho ruku do dlaní a opakoval, že dopis v pořádku doručí. „A pomstím se vašim vrahům!“ dodal nakonec plamenně.

„To není tvůj úkol...“ zašeptal rytíř. „Ty musíš být především mým poslem.“

Pak zavřel oči. Jeho prsty se ještě pohnuly v Tjuriho ruce a pak ztuhly.

Tjuri na rytíře pohlédl a pomalu jeho ruku pustil. Je mrtev, věděl a byl nesmírně zarmoucen, i když se s rytířem poznal teprve před chvílkou. Skryl svou tvář v dlaních a modlil se za jeho duši.

6 Rudí jezdci

Tjuri vstal a ještě jednou spočinul zrakem na klidné tváři Černého rytíře s bílým štítem. Pak se otočil a vracel se ke svému koni. Musel teď splnit úkol, který mu rytíř dal, a doručit dopis králi Ynauvenovi do Země na západ od Velkých hor.

Když došel ke koni, zůstal u něho stát a přemýšlel, jak by měl nejlépe postupovat. Rozhodně se nevracet do Dagonautova města, to by ho stálo příliš mnoho času. Navíc by musel všechno vysvětlit, a to nesměl, neboť jeho úkol měl zůstat utajen. Ale přesto bylo třeba poslat do města rodičům zprávu, aby neměli strach a nedali ho hledat. Také se musel postarat, aby se Černému rytíři s bílým štítem dostalo řádného pohřbu a aby vyšlo najevo, kdo ho zavraždil. Nejlépe

bude, když se vrátím do krčmy, rozhodl se nakonec. Není odtud tak daleko. Krčmáři mohu říct, že Černý rytíř s bílým štítem je mrtvý, a poprosit ho, aby doručil vzkaz do města.

Za okamžik už byl na cestě. Cítil se teď mnohem starší a vážnější než před několika hodinami.

Chvíli jel, když najednou uslyšel praskání větvi a o kus dál se před ním vynořil muž na koni, který jel směrem k němu. Byl vyzbrojen k boji, měl přílbici a brnění, kopí a meč. Jeho plášť, štít i pera na chocholu byly rudé jako krev.

Jeden z rudých jezdců! pomyslel si Tjuri. Zároveň si uvědomil, že s sebou nemá žádnou zbraň. Navzdory tomuto vědomí jel klidně dál a snažil se vypadat, jako by se nic nedělo.

Rudý jezdec trochu uhnul stranou, aby mohl Tjuri projet. Tjurimu bušilo srdce až v krku, ale než stačil projet kolem, jezdec ho oslovil.

„Řekni, příteli,“ ptal se zvědavě, „co děláš tak brzy po ránu v lese? Odkud přicházíš a kam máš namířeno?“

„To je moje věc,“ odbyl ho Tjuri krátce. „Dobré ráno.“

Jel dál a každým okamžikem čekal, že se mu do zad zabodne kopí. Nestalo se však nic. Vydechl si, ale neodvážil se ohlédnout nebo zrychlit krok. Potom zaslechl, jak jezdec za ním něco volá. Nerozuměl však co. Teď se přece jen ohlédl a uviděl, že se k prvnímu přidal ještě jeden rudý jezdec. Oba dva se za ním dívali. Jeden z nich znovu cosi vykřikl. Tjuri slyšel, jak mu někdo další ve velké dálce odpověděl. Zneklidněl a pobídl koně k rychlejšímu běhu.

Zakrátko zjistil, že ho rudí jezdci pronásledují.

Nutil svého unaveného koně k ještě rychlejšímu cvalu. Krčma už nemohla být daleko. Najednou se zprava vynořil další jezdec, který mu zastřeným hlasem přikázal, aby zůstal stát. Dříve než mu Tjuri mohl odpovědět, objevil se z druhé strany čtvrtý jezdec, kterému se už málem nevyhnul.

Teď se dal Tjuri skutečně na útěk. Rázem se zdálo, že je les plný rudých jezdců, kteří na něj mají všichni spadeno. Hnali se za ním a křičeli, aby zůstal stát. To Tjuri samozřejmě neudělal. Strhl koně na stranu a jako blesk vjel do hustě zarostlého mlází v zoufalé naději, že se tak zbaví svých pronásledovatelů.

Ani nevěděl, jak dlouho se hnal stále vpřed, do kopce, z kopce, skrz podrost a houštiny, za zády lomoz a křik. Věděl jen, že nechce být zavražděn jako Černý rytíř s bílým štítem. Po chvíli se ohlédl a zpozoroval, že se mu podařilo získat určitý náskok. To však nemohlo dlouho trvat. Jeho kuň byl unavený, les neprostupný, pronásledovatelů bylo mnoho, a on sám. Vtom dostal spásný nápad. Seskočil z koně, plácl ho po zadnici, takže zvíře pokračovalo dál, sám se rozběhl na druhou stranu a vyšplhal na strom, jak nejrychleji uměl. Ve výšce pak prudce oddechující a bezpečně schovaný v hustém listoví, vyčkával, co bude dál. Viděl, jak pod stromem projelo několik jezdců. Nevšimli si ho. Za nějakou dobu je znovu uslyšel v dálce něco volat. Teprve tehdy se odvážil pohnout a zaujmout poněkud pohodlnější polohu. Dolů však ještě neslezl, protože se bál, aby se jezdcí nevrátili.

Notnou chvíli zůstal Tjuri sedět v koruně stromu, ale rudí jezdcí se nevrátili. Les vypadal pokojně a mírumilovně. Ani se nechtělo věřit, co všechno se tu v minulých hodinách událo.

Rozhlédl se kolem sebe a pak opatrně vytáhl dopis, aby si ho dobře prohlédl. Nic zvláštního na něm nebylo vidět: malý, bílý, nestálo na něm nic napsáno. Prostudoval si dobře i tři pečeti, jimiž byl dopis zabezpečen. Na všech třech byla malá korunka, ale jinak vůbec nic neprozrazovalo, jak velký význam dopis má. Tjuri ho zase dobře schoval a náhle si uvědomil, že už jistě bylo sedm hodin. Opřel se o kmen a zavřel oči. Možná právě teď zatroubili Dagonautovi rytíři před kaplí na své rohy, představoval si.

Arman, Foldo, Wilmo a Jusipu možná právě vstávají a jdou ke dveřím, aby je otevřeli... Viděl rytíře stát před kaplí a slyšel, jak oznamují: „Dobré ráno, král Dagonaut vás volá. Vezměte své meče a štíty a následujte nás.“ Snažil se představit si, co se bude dít dál, ale nešlo mu to. Před očima se mu znovu objevil obraz Černého rytíře s bílým štítem, jak mu říká: „Ty musíš být mým poslem.“

Otevřel oči. Kaple se zdála být daleko a noční bdění vzdálenou minulostí. S tím teď již neměl nic společného. Podíval se pod sebe. Snad už jsem v bezpečí, pomyslel si. Slezl dolů a opatrně se vydal lesem. Přitom se stále rozhlížel a špicoval uši při každém nečekaném zvuku.

Netrvalo dlouho a dočkal se překvapení: uviděl svého koně, jak se klidně pase.

„Hodný koníček,“ řekl mu, zatímco se na něj vyšvihl. „Pojď, pojedeme do krčmy. Tam ti dají nažrat, co se do tebe vejde.“

Uvědomil si, že kůň vlastně není jeho.

Pravda! polekal se. Tenhle koník musí zpátky ke svému majiteli.

A rozjel se ke krčmě, kam nakonec dojel, aniž by cestou ještě něco zažil.

7 Útěk

V šenku zrovna krčmář zametal podlahu. Byl teď oblečený, ale čepičku na spaní měl pořád na hlavě. U jednoho stolu blízko otevřeného okna seděli dva muži a jedli. Když Tjuri vstoupil, podívali se na něj oba dva poněkud překvapeně.

„Dobrý bože,“ zvolal krčmář, „cos vyváděl?“

Tjuri si až v tom okamžiku uvědomil, že musí vypadat hrozně zbědovaně. Jeho bílá halena byla špinavá a roztrhaná po všech dobrodružstvích, která uplynulou

noc prožil. Ztratil i čelenku, takže se mu vlasy divoce kroutily na všechny strany. Navíc byl pokrytý šrámy, které utržil během útěku před rudými jezdci.

„Našel jsi Černého rytíře s bílým štítem?“
chtěl vědět krčmář.

„Našel jsem ho,“ odpověděl chlapec vážným hlasem.

Krčmář si ho prohlédl od hlavy k patě. Nakonec mu zrak ustrnul na Tjuriho levé ruce a překvapený výraz v obličeji se pomalu měnil v nedůvěřivý.

Tjuri sledoval jeho pohled a všiml si, co bylo krčmáři tak nápadné. Prsten, který od rytíře dostal!

„Není to prsten...“ chtěl se zeptat krčmář.

Tjuri mu tichým hlasem skočil do řeči:

„Černý rytíř s bílým štítem je mrtev.“

„Co říkáš?“ vykřikl krčmář vzrušeně. „Mrtvý?

V souboji zvítězil rytíř s rudým štítem?“

„Nebyl žádný souboj,“ řekl Tjuri. „Rytíř s bílým štítem byl zavražděn...“

„Dobrý bože!“ zděsil se krčmář. „Zavražděn!“

„Poslouchejte mě, prosím,“ naléhal Tjuri. „Nemám mnoho času, a co vám chci říct, je důležité.“

Muži u stolu přestali jíst a zírali na něj s otevřenou pusou. Jeden z nich vstal a zeptal se: „Stalo se něco s rytířem, co sem včera přijel?“

Dříve než mohl Tjuri cokoliv odpovědět, rozletěly se dveře šenkovny a ozval se silný hlas: „Či je ten kůň před krčmou?“

Tjuri se ohlédl. Na prahu stál rozložitý muž s určicím obličejem a rozzlobenýma očima se díval z jednoho na druhého. Tjuri ho neznal, ale jeho hlas mu zněl povědomě.

„Tohohle mladíka,“ odpověděl muž, který ještě seděl u stolu. „Ten přijel na koni.“

„Je to tak,“ přiznal Tjuri. „Je to můj kůň... totiž ne, není...“ Odmlčel se. Najednou věděl, kdo je muž na prahu. Poznal jeho hlas... Byl to ten hospodář a majitel koně!

Muž k němu přistoupil a burácivě se na Tjuriho rozkřikl: „Ne, to teda určitě není! Ten kůň je můj! A ty jsi zloděj, co mi ho dnes v noci ukradl!“

„Vážený pane, já jsem ho neukradl,“ bránil se Tjuri. „Jen jsem si ho na chvíli vypůjčil. Nezlobte se na mě, byl jsem...“

Ale ten člověk byl příliš rozčilený, než aby chlapce poslouchal. Popadl Tjuriho zhurta za ruku a křičel: „Mám tě, zloději!“ Obrátil se k ostatním a řekl: „Celý zbytek noci jsem šel po jeho stopě, ale pak jsem ji ztratil. Nakonec přijdu ke krčmě, a co nevidím — stojí tu můj kůň a u něj i zloděj!“ Tjuri se mu vytrhl. „Já nejsem žádný zloděj!“ zvolal. „Chtěl jsem vám váš majetek čestně vrátit. Poslouchejte mě, všechno vám vysvětlím!“

„Řečičky!“ ušklíbl se sedlák. „Nevěřím ti ani za mák.“

„Vážený pane...“, začal Tjuri.

„Nejsem žádný vážený pán,“ skočil mu muž do řeči. „Nemám rád takové fajnové řeči, co mi tu vykládáš. Ty budeš určitě jeden z těch ptáčků, co pěkně mluví, ale jinak nestojí za nic.“

„Nechte mě, ať vám všechno vysvětlím!“ bránil se Tjuri.

„To můžeš udělat za chvíli před rychtářem,“ odpověděl sedlák, „půjdeš se mnou do města.“

Do města? Ale to Tjuri nemohl! Znamenalo by to obrovskou ztrátu času. A navíc mu začalo docházet, že nic vysvětlovat nemůže. O svém úkolu musel mlčet, a tedy i o událostech, které předcházely. Ustoupil o krok dozadu a řekl: „Já s vámi do města nepůjdu. Nejsem zloděj, ujišťuji vás na svou čest!“

„No to je ještě hezčí!“ vysmíval se mu hospodář. „Na svou čest! Jak se opovažuješ něco takového říct, ty mizero!“

„Jak se vy opovažujete říkat o mně, že jsem mizera?“ rozčilil se teď zase Tjuri. Zlobil se, že mu tak někdo říká, jemu, který už teď mohl být rytířem, kdyby se

nic nestalo. Pak by s ním každý jednal s úctou. Mizera, on, jenž byl vybrán, aby splnil důležité poslání!

„Já to nechápu,“ vmísil se do hádky krčmář. „On vám ukradl koně? Přijel dnes za svítání a teď mi před chvílkou vyprávěl, že Rytíř s bílým štítem byl zavražděn. A na prstě má jeho prsten. Co to všechno znamená?“

„Všechno vysvětlím,“ přesvědčoval je Tjuri už potřetí, „ale musíte mi k tomu dát příležitost.“ Mluvil klidně, ve svém nitru byl však hluboce znepokojen. Obličje jeho čtyř společníků měly tak hrozivý výraz! „Vzal jsem si vašeho koně,“ pokračoval, „protože jsem musel vyřídit vzkaz, který nesnesl odkladu...“

„Nesmysl!“ přerušil ho majitel koně. „Mohl ses mě klidně zeptat, jestli si koně můžeš půjčit. Tolik času by tě to zase nestálo. A teď buď zticha a pojď se mnou. Už mám těch řečí dost!“

„Ne, počkejte!“ zvolal krčmář. „Mně také musí něco vysvětlit. Jak to bylo s Černým rytířem s bílým štítem?“

„Rytíř s bílým štítem je mrtev,“ zopakoval Tjuri, „a já vás prosím, zda byste se postaral, aby se mu dostalo takového pohřbu, jak se na vznešeného rytíře patří. Najdete ho nedaleko odtud...“ A popsál mu místo, kde rytíře zanechal.

„Kdo ho zabil?“ chtěl vědět krčmář.

„Rudí jezdci,“ odpověděl Tjuri. „Byla to léčka.“

„Rudí jezdci!“ ozval se muž sedící u stolu. „Ty jsem viděl. Dnes ráno jeli tudy kolem, když jsem...“

„O čem to mluvíte?“ nechápal majitel koně. „Je to zloděj a já ho chci potrestat.“

„Ale vždyť tady se jedná o vraždu!“ okřikl ho krčmář.

„Tak může rychtáři vyprávět i o ní,“ odsekl sedlák a znovu popadl Tjuriho za paži. „V každém případě je jasné, že tenhle mladíček nám nesmí za žádnou cenu utéct.“

„Rudí jezdci...,“ chtěl něco dodat muž u stolu.

„Černý rytíř...,“ skočil mu do řeči krčmář.

Ale Tjuri už nečekal, co mu ještě chtějí říct. Vytrhl se sedlákovi a rychle vyběhl ze šenkovny. Tak ať si tedy o něm myslí, že je zloděj, do města se odvést nenechá! Čtyři muži ho začali za halasného křiku pronásledovat. Tjuri utíkal do lesa. Rychle získal před svými pronásledovateli náskok, ale cítil, že to nemůže dlouho trvat. Srdce mu bušilo až v krku a před očima se mu dělaly černé skvrny. Zvolnil tempo a ohlédl se. Pak sebral všechny síly a podruhé vylezl na strom.

Lest se podařila i tentokrát. Za chvilku proběhli pronásledovatelé pod stromem, aniž by si ho všimli.

Tohle už potřetí udělat nesmím, pomyslel si Tjuri, když se mu podařilo popadnout dech. Říká se, že použít třikrát stejnou lest znamená pokoušet ďábla.

Byl k smrti unavený. Naštěstí si mohl chvíli odpočinout, neboť stejně musel počkat, až bude v okolí bezpečno. Po nějakém čase spatřil krčmáře a sedláka, jak se vracejí. Tiše spolu rozmlouvali a v obličejích se jim zračila nelibost. Krčmář dokonce ztratil svou čepičku na spaní. Tjuri se tomu musel pro sebe zasmát, jakkoliv vážná situace byla.

Ano, skutečně to pro něj nevypadalo nijak pěkně. Měl se vydat na cestu do daleké země, aby doručil důležitý dopis, a neměl u sebe nic víc než své oblečení — rozedranou halenu, která stejně nebyla k ničemu. Neměl ani zbraň, ani peníze, ani koně. Považovali ho za zloděje. A nadto měl ještě daleko nebezpečnější nepřátele: rudé jezdcе a Černého rytíře s rudým štítem, jejich pána.

Tjuri si povzdechl. Úkol, který na sebe vzal, nebude jednoduchý. A dokonce jsem ani nemohl vzkázat do města, co se se mnou stalo, napadlo ho. To musím ještě udělat, jakýmkoliv způsobem. Majitel koně půjde určitě k rychtáři. Pochopí však ve městě, že ten takzvaný zloděj je tentýž mladík, který se ztratil z kaple noc předtím, než měl být pasován na rytíře? Otec, matka ani přátelé neuvěří, že jsem zloděj, přemítal, a král také ne, doufám. Ale přesto budou mít

strach. Znovu si povzdechl. Ale běž, řekl si poté přísně. Teď musíš myslet jen na jedinou věc: jak bezpečně doručit dopis. To jsi slíbil rytíři. Podíval se na prsten na svém prstě. Byl to nádherný klenot s obrovským kamenem, snad diamantem. Nejspíš nebylo nejrozumnější nosit ho jen tak na ruce. Ne, bylo to dokonce hloupé. Proto vytáhl šňůrku, kterou se halena stahovala u krku, a prsten na ni pevně přivázal. Potom si ji pověsil na krk, pod košili, aby ji nikdo nemohl spatřit.

Teď se však musí vydat na cestu. Doufal, že už bude kolem bezpečno. Snad se mu nějakým způsobem podaří opatřit si koně a zbraň.

Ach, jsem já ale hlupák! Ťukl se najednou do čela. Vždyť nedaleko odtud stojí rytířův kůň. Toho si samozřejmě mohu vzít!

Opatrně sklouzl dolů. Už věděl, co má dělat. Nejdříve si dojde pro koně a potom se vydá na cestu.

Druhý díl

Putování lesem

